

Arrest

nr. 299 684 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 8 september 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 15 februari 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 23 mei 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pasthun origine te zijn, geboren op [...]01/1995 in Markikhel, district Sherzad, provincie Nangarhar. U werkte als bestuurder van een voertuig in een privémin in de regio Kandwalo in het district Sherzad.

Enkele dagen voor uw vertrek, ongeveer een maand na het Suikerfeest van 2021, vielen leden van de taliban 's ochtends uw werkplaats binnen. U en de kok werden meegenomen op beschuldiging van spionage. Die nacht werden bij een gevecht tussen de taliban en de overheid verschillende taliban gedood. De taliban hielden jullie verantwoordelijk voor de aanval en beschuldigden u en de kok ervan te hebben gespioneerd voor en samen te werken met de overheid. Jullie werden meegenomen naar het dorp Sarkogh Baba, waar jullie opgesloten werden. Na twee dagen slaagden jullie erin te ontsnappen via een raam. Toen u uiteindelijk thuis aankwam, bleek dat uw vader niet aanwezig was. Hij had gehoord wat u overkomen was en was op zoek naar u. Het was echter niet veilig voor u om thuis te blijven. Daarom vertrok u enkele uren later op aanraden van uw moeder samen met uw broer, S. S. (O.V. [...]), naar Nimrooz, van waaruit jullie met de hulp van een smokkelaar het land uit vluchtten. Jullie bereikten België uiteindelijk op 7 september 2021. De volgende dag, op 8 september 2021, vroegen jullie om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. Na jullie vertrek kwamen de taliban nog drie keer naar jullie huis op zoek naar u, een eerste maal ongeveer twee maanden na jullie vertrek. Bij hun laatste bezoek, twee of drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, vroegen ze niet enkel naar u, maar ook naar uw broer S..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw taskara en verschillende foto's van uw tewerkstelling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten nadat u er door de taliban van beschuldigd werd een spion te zijn en geklikt te hebben bij de overheid (CGVS, p. 14). U slaagde er echter niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kon u niet aannemelijk maken waarom u door de taliban van spionage beschuldigd werd. De ochtend nadat er in de buurt van uw werkplaats een intensieve operatie tegen de taliban had plaatsgevonden, kwamen leden van de taliban naar uw werkplaats en namen u en de kok mee op beschuldiging van spionage (CGVS, p. 14-15). Op het moment van de feiten waren er ook nog andere van uw collega's aanwezig, meer bepaald de secretaris van de mijn en uw student/assistent. Echter enkel u en de kok werden meegenomen, waarom weet u niet (CGVS, p. 15-16). Waarom precies de taliban jullie van spionage beschuldigden, wist u evenmin (CGVS, p. 16). De taliban beschuldigden jullie ervan informatie over hun schuilplaats te hebben doorgespeeld aan de overheid. Waarom ze u hiervan verdachten, wist u niet (CGVS, p. 16) net zo min als waarom de taliban dachten dat u überhaupt met iemand samenwerkte (CGVS, p. 16, 24). U had trouwens geen familieleden die bij de overheid werkten (CGVS, p. 8). U noch uw familie had voordien bovendien ooit problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 26). Dat u dermate in het duister tast over de reden waarom u door de taliban van spionage werd beschuldigd, is niet aannemelijk.

Voorts waren uw verklaringen ook onaannemelijk vaag betreffende het verdere verloop van uw problemen. Zo had u geen idee of uw werkgever na uw ontsnapping nog enig probleem heeft gekend, niettemin de secretaris van de mijn in jullie dorp woonde (CGVS, p. 28-29) en uw vader eerder van hem vernomen had dat uw werkgever geen enkele stap had ondernomen om uw arrestatie aan uw autoriteiten te melden (CGVS, p. 21). Ook over het lot van uw collega na jullie ontsnapping was u onwetend. U had geen enkel idee wat er met hem gebeurde noch waar hij momenteel verblijft (CGVS, p. 21).

U wierp wel op dat u geen informatie over hem kon krijgen omdat hij afkomstig was uit de regio Tutu, die ver van uw dorp gelegen was, en uw vader zodoende geen nieuws over hem had (CGVS, p. 21). Zij er ook hier op gewezen dat de secretaris van de mijn in uw dorp woonde en uw vader reeds eerder informatie van hem verkreeg. In ditzelfde verband zij nog toegevoegd dat u evenmin wist hoeveel leden van de taliban er bij de operatie tegen de taliban omkwamen noch of zich vooraanstaande leden van de taliban onder de slachtoffers bevonden (CGVS, p. 25). Dergelijke vaagheid en onwetendheid brengen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas reeds danig in het gedrang.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de taliban de ochtend na de grootschalige operatie u en uw collega reeds meenamen op beschuldiging van spionage, jullie vasthielden en zwaar mishandelden en ermee dreigden jullie onmiddellijk te onthoofden (CGVS, p. 24), maar ze anderzijds na uw ontsnapping nog twee maanden wachtten om bij uw familie naar u te informeren (CGVS, p. 21-22). Toen de taliban twee maanden na uw vertrek uiteindelijk toch bij uw familie langsgingen, klopten ze aan de deur, waarop uw vader naar buiten ging om hen te woord te staan. Hij zei dat hij niet wist waar u was. Uw vader gaf hen de toestemming om het huis te doorzoeken, maar ze lieten dit zelfs na. Ook toen de taliban de tweede keer naar jullie huis kwamen, klopten ze enkel aan en vroegen naar u, waarop ze terug vertrokken (CGVS, p. 22-23). Pas bij hun laatste bezoek, eind 2022 en dus anderhalf jaar na uw vertrek (CGVS, p. 24), doorzochten ze jullie huis (CGVS, p. 23). Indien u voor de taliban dermate belangrijk was, dat ze u wilden vinden omdat ze van u informatie wilden over de personen met wie u samenwerkte (CGVS, p. 24), is het niet aannemelijk dat ze plots zo weinig doortastend te werk zouden gaan, vooral gelet op de manier waarop ze u en uw collega eerder behandelden en de efficiëntie die ze toen aan de dag legden. Om diezelfde reden kan er ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ze er na uw ontsnapping alles aan zouden hebben gedaan om u te vinden. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat zij in dat geval in de eerste plaats naar u op zoek zouden gaan bij uw familieleden en/of uw familieleden onder druk zouden zetten. Dit blijkt eveneens uit het feit dat u uw huis enkele uren na uw ontsnapping samen met uw broer opnieuw verliet omdat jullie er niet meer veilig waren. Jullie vreesden namelijk dat de taliban naar jullie huis zouden komen om u vermoorden (CGVS, p. 12, 26). Dat de taliban nog twee maanden wachtten om zelfs gewoon naar u te informeren bij uw familie, is in deze dan ook niet aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.

Het is in ditzelfde verband ook opmerkelijk dat uw familie na uw ontsnapping geen enkele voorzorgsmaatregel heeft genomen voor hun eigen veiligheid. U argumenteerde wel dat de taliban niet geïnteresseerd zijn in vrouwen of kinderen en uw vader oud was en niets kon doen (CGVS, p. 26-27). Gelet op de omstandigheden is het echter weinig aannemelijk dat uw familie er gewoon zou op vertrouwen dat de taliban hen met rust zou laten. Zij er in deze op gewezen dat u en uw collega besloten het risico te nemen om te ontsnappen omdat jullie ervan overtuigd waren dat de taliban jullie zouden vermoorden. Spionage wordt door de taliban immers met de dood bestraft (CGVS, p. 18). Bovendien was het voor u na uw ontsnapping niet langer veilig om thuis te blijven omdat jullie vreesden dat de taliban naar uw huis zou komen om u te vermoorden (CGVS, p. 16). U argumenteerde wel dat mensen die problemen hadden met de taliban vroeger naar de stad verhuisden om aan deze problemen te ontkomen, maar jullie niemand kenden in de stad (CGVS, p. 27). Gelet op de aard van de problemen blijft het echter weinig aannemelijk dat uw familie zelfs geen tijdelijke beschermingsmaatregelen heeft genomen. Zo heeft uw vader immers nog een zus die in Gata Tarmai woonde, eveneens gelegen in het district Sherzad, maar ver van uw eigen huis (CGVS, p. 7). De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas komt hierdoor nog verder op de helling te staan.

Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en de door u ingeroepen problemen met de taliban. Zodoende kan er omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging worden weerhouden.

De door u ter staving van uw verzoek neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw taskara bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen problemen. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's die slechts een begin van bewijs van uw tewerkstelling vormen.

Ook de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die op 16 maart 2023 werden overgemaakt, veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Deze opmerkingen hebben immers betrekking op respectievelijk de huidige beroepsactiviteiten van uw vader, de ligging van de mijn waarin u tewerkgesteld was, de ligging van het districtshuis en de manier waarop het raam van het gebouw waar u door de taliban werd vastgehouden afgedekt was en werpen zodoende geen ander licht op de hierboven uiteengezette elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>
[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst (<https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>).

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Sherzad, provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Sherzad, provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”.

Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een

invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden

opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uw advocaat argumenteerde wel dat u al meer dan een jaar in België verblijft en u ondergedompeld werd in de Belgische samenleving, die heel verschillend is van uw samenleving van oorsprong. U leeft nu volgens de Belgische codes en waarden en heeft ook een opleiding gevolgd over de Belgische codes en samenleving, wat aantoont dat u mee onder de Belgische regels en codes leeft. U beschikt bovendien over een attest ter staving van deze opleiding (CGVS, p. 31). Zij er vooreerst op gewezen dat u alsook uw advocaat naliert dit attest over te maken aan het CGVS. Uit het loutere feit dat u een opleiding heeft gevolgd over de Belgische codes en waarden kan vervolgens bezwaarlijk geconcludeerd worden dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U onderhoudt bovendien nog steeds contact met uw gezin en uw vader in Afghanistan (CGVS, p. 9, 25).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1, lid 2 van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en een duidelijke beoordelingsfout.

Na een theoretische beschouwing over de draagwijdte van de motiveringsplicht, gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen consistent, duidelijk en gedetailleerd waren en dat de commissaris-generaal niet in staat was om inconsistenties te ontdekken tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer. Wat zijn relaas betreft, merkt verzoeker op dat hij uitlegde dat hij in een mijn werkte als machinist voor verschillende voertuigen en dat noch dit werk, noch de locatie ervan betwist wordt door de commissaris-generaal, zodat dit als vaststaand moet beschouwd worden. Verzoeker hoorde dat er een militaire aanval plaatsvond door de regeringsautoriteiten tegen de taliban in de bergen terwijl hij in de mijn was. Ook deze aanval wordt niet fundamenteel in twijfel getrokken, zodat deze ook als vaststaand moet beschouwd worden.

De commissaris-generaal betwistte echter of de aanval directe gevolge had voor verzoeker en of hij daadwerkelijk door de taliban vervolgd werd. Verzoeker wijst erop dat hij heeft uitgelegd dat de taliban de dag na de aanval naar de mijn gekomen zijn om hem en de kok ervan te beschuldigen spionnen van de regering te zijn. De taliban waren blijkbaar van mening dat alleen de mijnwerkers op de hoogte waren van hun aanwezigheid in de bergen zodat het voor hen logisch was te geloven dat zij verantwoordelijk waren voor de aanval door de autoriteiten. Verzoeker achtte het onredelijk om hem te verwijten dat hij de redenen voor het gedrag van derden niet kende en stelt dat hij zijn eigen keuzes kan verantwoorden, maar dat niet van hem kan verwacht worden dat hij in detail uitlegt waarom de taliban op bepaalde tijdstippen voor een bepaalde gedragslijn hebben gekozen. Nadat hij en de mijnkok werden gearresteerd door de taliban werden zij enkele dagen door hen vastgehouden en pas aan het einde van deze periode kon verzoeker ontsnappen.

Waar de commissaris-generaal zich erover verbaast dat verzoeker niet serieuzer navraag had gedaan naar de gevolgen die de andere mijnwerkers hadden ondervonden, wees verzoeker erop dat hij erin geslaagd was het land direct te verlaten met zijn jongere broer, zodat hij niet de gelegenheid had gehad te achterhalen wat er met zijn collega's was gebeurd omdat hij anders enkel meer risico zou hebben gelopen door de taliban te worden opgepakt temeer hij niet meer kon weten wie voor de taliban werkte en wie niet. De verwachting dat verzoeker zich anders zou hebben gedragen, is dan ook onredelijk volgens verzoeker.

Waar de commissaris-generaal verbaasd is dat de taliban twee maanden hadden gewacht alvorens in te grijpen in de woning van verzoeker en zijn broer, lijkt zij te vergeten dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de keuzes of het gedrag van derden. Er zijn volgens verzoeker vele redenen die zouden kunnen rechtvaardigen dat de taliban besloten enkele weken te wachten alvorens verzoekers woning en die van zijn jongere broer te bezoeken, maar deze redenen kunnen hen niet a priori bekend zijn. Verzoeker legde desondanks uit dat dit wachten kon gerechtvaardigd zijn door het feit dat de familie van verzoeker strategisch had besloten om te blijven doen alsof ze verzoeker in de omliggende dorpen zochten. Deze strategie duurde verschillende weken, zodat de taliban wellicht dachten dat verzoeker nog steeds geen contact had opgenomen met zijn familie. Dit kan volgens verzoeker verklaren waarom de taliban besloten niet eerder in te grijpen.

Tenslotte stelt verzoeker dat het duidelijk is dat zij vrijwel niets konden doen om de problemen met de taliban te voorkomen; zij konden niet verhuizen, zij konden geen steun van derden krijgen en zij konden zich ook niet tot de autoriteiten wenden. De familie had dan ook geen andere dan de door haar genomen voorzorgsmaatregelen kunnen nemen.

Verzoeker stelt dat verzoekers relaas geloofwaardig moet worden geacht en dat, indien twijfel bestaat over de waarheid van de aangevoerde feiten, *in casu* is voldaan aan de vijf cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing maakt van de beschikbare landeninformatie. Hij wijst erop dat de afkomst van verzoeker uit de provincie Nangarhar niet betwist wordt en dat het verbazend is dat geen enkele concrete analyse wordt gemaakt van deze provincie. Verzoeker stelt dat uit het laatste EUAA rapport duidelijk blijkt dat de provincie Nangarhar momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land en citeert verschillende passages ter staving. Hij concludeert dat hem op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Beslissing van weigering van het vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming – 24.05.2023 – bestreden beslissing;
2. Akte van betekening door aangetekende brief van voornoemde beslissing –24.05.2023;
3. Aanwijzing door Bureau voor juridische bijstand;

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, opgesteld op 20 november 2023, waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022; (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 22 november 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen worden meegedeeld in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet:

1. Eerste arbeidsovereenkomst in Antwerpen;
2. Tweede arbeidsovereenkomst in Oostende;
3. Documenten van het wervingsbureau.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (*HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara neer. Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit worden niet betwist door de commissaris-generaal. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Markikhel in het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

Verzoeker beroept zich op zijn vrees voor vervolging door de taliban omdat hij voor de machtsovername door hen werd beschuldigd van spionage, door hen werd ontvoerd en vastgehouden maar kon ontsnappen. Volgens zijn verklaringen kwamen de taliban hem zoeken bij zijn ouders thuis. De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de bestreden beslissing, en die door verzoeker niet betwist wordt.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud als chauffeur te hebben gewerkt in een privé-mijn in Kandwalo in het district Sherzad. Verzoeker verklaart verder dat de mijn ongeveer twee uur van zijn huis gelegen was en dat hij in een kamer in de buurt van zijn werk verbleef toen hij werkte, en 1 maal per maand of per week naar huis ging (notities PO, p. 5-6). Hij legt bij de indiening van zijn verzoek een aantal foto's neer waarop hij te zien is en nabij graafmachines (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2). In de bestreden beslissing wordt over deze foto's gesteld dat zij een begin van bewijs vormen van zijn tewerkstelling maar verder geen informatie bevatten over de door hem ingeroepen problemen. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling in een mijn in Kandwalo consistent en aannemelijk zijn, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker als chauffeur werkte in deze mijn.

Evenwel moet de Raad vaststellen, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker de door hem aangevoerde ontvoering samen met de kok van de mijn en zijn daaropvolgende ontsnapping niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de taliban hem en de kok van de mijn meenamen de dag na een intensieve operatie tegen de taliban door de toenmalige overheid, terwijl volgens zijn verklaringen ook andere werknemers van de mijn in een meer leidinggevende positie, zoals de secretaris van de mijn, op dat ogenblik ook aanwezig waren. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker dat hij geen familie had die bij de overheid werkte noch actief was bij of banden had met de taliban (notities PO, p. 8). Verzoeker verklaarde weliswaar dat de taliban aanwezig waren in zijn dorp maar dat zij in grotten in de bergen verbleven en naar het dorp kwamen om eten te verzamelen en soms in de moskee bleven maar voor het overige in de bergen bleven. Verzoeker maakt ook geen melding van specifieke activiteiten waardoor hij in de kijker liep of de aandacht trok van de taliban voor de beweerdde actie van de overheid. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij noch zijn familie enig probleem hadden gekend met de taliban voor zijn ontvoering en opsluiting. Er lijkt dus geen specifieke reden te zijn geweest waarom precies verzoeker als chauffeur voor de mijn en de kok van de mijn ervan werden beschuldigd de locatie van de taliban te hebben doorgegeven aan de overheid en zo de aanval op de taliban mogelijk te hebben

gemaakt, zoals hij beweert. Er kan niet bij voorbaat worden uitgesloten dat verzoeker en de kok willekeurig werden uitgekozen door de taliban. Evenwel blijkt na grondige analyse van verzoekers verklaringen dat verzoeker evenmin op de hoogte is van hoe het zijn lotgenoot verging na hun ontsnapping. De verklaring van verzoeker dat de kok in een andere regio woonde en hij daarom geen informatie over hem heeft, kan niet overtuigen. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker ook dat de secretaris van de mijn in zijn dorp woonde (notities PO, p. 25). Zelfs indien kan aangenomen worden dat het na de machtsvername door de taliban moeilijk is om zijn voormalige werkgever in Afghanistan te contacteren, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker via de secretaris die zijn dorp woonde informatie zou hebben trachten te bekomen over de kok die samen met hem werd opgesloten. Dat hij zeer snel na zijn ontsnapping samen met zijn broer het land verliet en niet de gelegenheid had gehad te informeren naar wat er met zijn collega's was gebeurd, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, kan niet overtuigen nu niets hem belette hiernaar te informeren via de secretaris van de mijn na zijn vertrek uit Afghanistan via zijn familie. De vaststelling dat hij zich verder niet informeerde over hoe het de kok en andere mijnwerkers verging, is weinig aannemelijk indien verzoeker daadwerkelijk werd beschuldigd van spionage en samen met de kok werd opgesloten en daarna ontsnapte, zoals hij beweert, en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen over de wijze waarop de taliban na zijn ontsnapping zouden gereageerd hebben, dat zij twee maanden wachtten na de ontsnapping om bij zijn familie te informeren naar verzoeker, en pas eind 2022 het huis van zijn familie ook daadwerkelijk doorzochten. Hieruit blijkt minstens dat het vinden van verzoeker geen prioriteit was voor de taliban en gezien in het geheel van zijn verklaringen hierover ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de taliban de ochtend na de grootschalige operatie u en uw collega reeds meenamen op beschuldiging van spionage, jullie vasthielden en zwaar mishandelden en ermee dreigden jullie onmiddellijk te onthoofden (CGVS, p. 24), maar ze anderzijds na uw ontsnapping nog twee maanden wachtten om bij uw familie naar u te informeren (CGVS, p. 21-22). Toen de taliban twee maanden na uw vertrek uiteindelijk toch bij uw familie langsgingen, klopten ze aan de deur, waarop uw vader naar buiten ging om hen te woord te staan. Hij zei dat hij niet wist waar u was. Uw vader gaf hen de toestemming om het huis te doorzoeken, maar ze lieten dit zelfs na. Ook toen de taliban de tweede keer naar jullie huis kwamen, klopten ze enkel aan en vroegen naar u, waarop ze terug vertrokken (CGVS, p. 22-23). Pas bij hun laatste bezoek, eind 2022 en dus anderhalf jaar na uw vertrek (CGVS, p. 24), doorzochten ze jullie huis (CGVS, p. 23). Indien u voor de taliban dermate belangrijk was, dat ze u wilden vinden omdat ze van u informatie wilden over de personen met wie u samenwerkte (CGVS, p. 24), is het niet aannemelijk dat ze plots zo weinig doortastend te werk zouden gaan, vooral gelet op de manier waarop ze u en uw collega eerder behandelden en de efficiëntie die ze toen aan de dag legden. Om diezelfde reden kan er ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ze er na uw ontsnapping alles aan zouden hebben gedaan om u te vinden. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat zij in dat geval in de eerste plaats naar u op zoek zouden gaan bij uw familieleden en/of uw familieleden onder druk zouden zetten. Dit blijkt eveneens uit het feit dat u uw huis enkele uren na uw ontsnapping samen met uw broer opnieuw verliet omdat jullie er niet meer veilig waren. Jullie vreesden namelijk dat de taliban naar jullie huis zouden komen om u vermoorden (CGVS, p. 12, 26). Dat de taliban nog twee maanden wachtten om zelfs gewoon naar u te informeren bij uw familie, is in deze dan ook niet aannemelijk en tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder aan.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Door louter te stellen dat er vele redenen zijn die zouden kunnen rechtvaardigen dat de taliban besloten enkele weken te wachten vooraleer naar de woning van zijn familie te komen en dat de strategie van de familie was om te blijven doen alsof ze verzoeker in de omliggende dorpen zochten en dit verscheidene weken aanhielden zodat de taliban wellicht dachten dat verzoeker nog steeds geen contact had opgenomen met zijn familie, slaagt hij hier in elk geval niet in. Niet alleen kan uit verzoekers verklaringen enkel blijken dat hij stelde dat zijn familie aan de taliban bij hun eerste bezoek verklaarde dat zij niet wisten waar hij was en niet dat er sprake was van een strategie om te doen alsof ze hem zochten, verzoeker gaat met dit betoog gemakshalve evenzeer voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de taliban twee maanden wachtten alvorens nog maar te informeren bij zijn familie over waar verzoeker verbleef. Dat de taliban dachten dat verzoeker nog steeds geen contact had opgenomen met zijn familie is niet wat verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, en kan hoe dan ook niet verklaren waarom de taliban twee maanden zou wachten om naar het huis van zijn familie te komen. Dit is des te meer het geval nu verzoeker verklaarde dat de taliban aanwezig waren in zijn dorp en er regelmatig voedsel kwamen halen.

Bovendien impliceren verzoekers verklaringen over het bezoek aan het huis van zijn familie dat de taliban op de hoogte waren van zijn verblijfplaats. De conclusie dat de omstandigheid dat de taliban twee maanden zouden gewacht hebben alvorens louter te informeren naar verzoeker bij hem thuis, de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt, kan dan ook niet onredelijk genoemd worden.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers familie na zijn ontsnapping geen enkele voorzorgsmaatregel nam. Dit is moeilijk te rijmen met de door verzoeker geschetste context waarin hij werd beschuldigd van spionage door de taliban, wat volgens verzoeker bestraft wordt met de dood door de taliban en zijn moeder hem zei dat hij thuis niet veilig zou zijn voor de taliban. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader nog een zus heeft in Gata Tarmai dat ook in Sherzad ligt maar ver van zijn eigen huis (notities PO, p. 7). Verzoeker verklaarde dat zijn familie op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud nog steeds in hetzelfde huis woonden, ook al waren de taliban sinds zijn vertrek al tweemaal langs geweest op zoek naar verzoeker. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat zijn familie vrijwel niets konden doen om problemen met de taliban te vermijden, gaan zij al te makkelijk voorbij aan de vaststellingen inzake zijn verklaringen over de aanwezigheid van familie in Gata Tarmai en kan dit niet volstaan om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover te weerleggen. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker weliswaar naar het feit dat zijn familie in februari 2023 naar Bati Kot aan de andere kant van de provincie Nangarhar is verhuisd wegens nachtelijke bezoeken van mensen die vragen waar verzoeker is, maar dit is in de huidige stand van zaken een loutere bewering die verzoeker verder op geen enkele wijze staft. In dit verband merkt de Raad ook op dat verzoekers persoonlijk onderhoud plaatsvond op 15 februari 2023 en hij via zijn advocaat per email van 16 maart 2023 verdere opmerkingen stuurde bij de notities van het persoonlijk onderhoud, maar daarin geen gewag maakte van de verhuis van zijn familie. Deze loutere stelling in de aanvullende nota kan dan ook geen ander licht werpen op het geheel van bovenstaande vaststellingen, waarbij werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Dat er geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn broer blijkt dat deze laatste zich wat de redenen voor hun vertrek beroept op de door verzoeker aangehaalde feiten, maar dat uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat zijn jongere broer zelf niet aanwezig was toen zijn broer zou zijn aangehouden, vastgehouden en kon ontsnappen en zich dus wat deze feiten betreft enkel baseerde op de verklaringen van zijn broer. Dat deze verklaringen zouden overeenstemmen doet op zich geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Waar verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog verwijst naar het feit dat verzoeker al meer dan een jaar in België verblijft, nu met Belgische codes en waarden leeft en er een attest is dat hij een opleiding heeft gevolgd van de verschillende Belgische codes van de Belgische samenleving, wordt hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *“Uw advocaat argumenteerde wel dat u al meer dan een jaar in België verblijft en u ondergedompeld werd in de Belgische samenleving, die heel verschillend is van uw samenleving van oorsprong. U leeft nu volgens de Belgische codes en waarden en heeft ook een opleiding gevolgd over de Belgische codes en samenleving, wat aantoonde dat u mee onder de Belgische regels en codes leeft. U beschikt bovendien over een attest ter staving van deze opleiding (CGVS, p. 31). Zij er vooreerst op gewezen dat u alsook uw advocaat naliet dit attest over te maken aan het CGVS. Uit het loutere feit dat u een opleiding heeft gevolgd over de Belgische codes en waarden kan vervolgens bezwaarlijk geconcludeerd worden dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U onderhoudt bovendien nog steeds contact met uw gezin en uw vader in Afghanistan (CGVS, p. 9, 25). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt”*.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen vrees voor vervolging omwille van verwestering of gepercipieerde verwestering wordt aangevoerd en de bovenstaande motieven op geen enkele wijze worden betwist. Uit de door middel van een aanvullende nota bijgebrachte arbeidsovereenkomsten kan blijken dat verzoeker in België werkt in de tomatenteelt en als afwasser in een hotel, maar verzoeker toont hiermee als dusdanig niet aan dat hij verwesterd zou zijn of als

dusdanig gepercipieerd zou worden. De Raad kan slechts vaststellen dat in de aanvullende nota niet wordt toegelicht op welke wijze deze documenten de motieven in de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift niet worden betwist, in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, besluit de Raad dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

Verzoeker laat verder de motieven in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet op de algemene preciaire humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan volledig ongemoeid.

De Raad kan op basis van de in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de commissaris-generaal aangehaalde landeninformatie de conclusie in de bestreden beslissing bijtreden dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

UNAMA registreerde voor de periode 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 een totaal van 3 774 burgerslachtoffers, waarvan 1 095 doden en 2 679 gewonden als gevolg van IED's (2 814 burgerslachtoffers), "*explosive remnants of war*" (639 burgerslachtoffers) en "*targeted killings*" (148 burgerslachtoffers). De meerderheid van de slachtoffers als gevolg van IED's viel in het kader van aanslagen door ISKP (1 701) maar 1 095 slachtoffers vielen als gevolg van IED aanvallen die nooit werden opgeëist of waarvoor UNAMA geen verantwoordelijke actor kon identificeren (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", 15 August 2021 – 30 May 2023, p. 5-6). Het gaat om een significante daling van het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan sinds de machtsovername in vergelijking met de vorige jaren.

Hoewel een daling van het aantal zelfmoordaanslagen in deze verslagperiode werd genoteerd, werd geen evenredige daling van burgerslachtoffers door zelfmoordaanslagen vastgesteld.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen informatie bij die anders doet besluiten. Hij verwijst enkel naar EUAA, "*Afghanistan*", April 2022 en kan daarmee bovenstaande vaststellingen inzake de veiligheidssituatie, die is gebaseerd op recentere bronnen, geenszins weerleggen.

Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de ingeroepen schending van 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, lid 2 van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 2 en 4 van de Kwalificatierichtlijn moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoeker dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET